

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 58.811/1
van 19 februari 2016

over

een voorontwerp van decreet ‘betreffende de tegemoetkoming
voor schade, aangericht door algemene rampen in het Vlaamse
Gewest’

Op 15 januari 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘betreffende de tegemoetkoming voor schade, aangericht door algemene rampen in het Vlaamse Gewest’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 4 februari 2016. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, staatsraad, voorzitter, Wouter PAS en Patricia DE SOMERE, staatsraden, Marc RIGAUX en Michel TISON, assessoren, en Leen VERSCHRAEGHEN, toegevoegd griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 19 februari 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet regelt de vergoeding, de vergoedingsprocedure en de financieringswijzen voor schade geleden door algemene rampen. Het voorontwerp bevat negen hoofdstukken die respectievelijk betreffen: de algemene bepalingen, het toepassingsgebied, de vergoedbare schade, de rechthebbenden, de vergoedingsprocedure, de rechten van derden, de schade aan goederen, verzekerd tegen natuurrampen, en de wijzigings- en slotbepalingen.

Luidens artikel 2 van het voorontwerp is een “algemene ramp” een natuurverschijnsel met uitzonderlijk karakter of dat belangrijke schade heeft veroorzaakt, en dat als dusdanig erkend is door de Vlaamse Regering. De natuurverschijnselen die *alleen* schade hebben veroorzaakt aan gronden, teelten of oogsten, of aan voor de landbouw nuttige dieren (de zogenaamde landbouwrampen), zijn van het toepassingsgebied van het decreet uitgesloten.

BEVOEGDHEID

3. Op grond van artikel 6, § 1, II, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (hierna: BWHI) zijn de gewesten bevoegd, wat het leefmilieu en het waterbeleid betreft, voor:

“5° de financiële tegemoetkoming naar aanleiding van schade veroorzaakt door algemene rampen”.

Deze bepaling werd ingevoegd bij de bijzondere wet van 6 januari 2014 ‘met betrekking tot de Zesde Staatshervorming’. In de memorie van toelichting bij het voorstel dat tot deze bijzondere wet heeft geleid werd hieromtrent onder meer gesteld²:

“Artikel 14, a), van dit voorstel van bijzondere wet voorziet erin dat de gewesten bevoegd worden inzake de financiële tegemoetkoming voor schade veroorzaakt door algemene rampen, wat thans gebeurt door het Nationaal Fonds voor algemene rampen.

De gewesten zullen voortaan bevoegd zijn voor de erkenning van een natuurlijk fenomeen als algemene ramp. Zij zullen tevens bevoegd zijn om de regels te bepalen inzake de vergoeding van de slachtoffers.”

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 78.

In advies 53.932/AV van 27 augustus 2013 van de Raad van State, afdeling Wetgeving, werd bij artikel 14, a), van dit voorstel het volgende opgemerkt³:

“Artikel 14, a), van het voorstel strekt ertoe aan de gewesten de bevoegdheid toe te kennen betreffende de financiële tegemoetkoming naar aanleiding van schade veroorzaakt door algemene rampen. Daartoe wordt in artikel 6, § 1, II, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 een punt 5° toegevoegd luidend als volgt: ‘de financiële tegemoetkoming naar aanleiding van schade veroorzaakt door algemene rampen’.

De betrokken aangelegenheid wordt thans geregeld door de wet van 12 juli 1976 ‘betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen’.

Er dient vermeld te worden dat artikel 16 van het voorstel, via een wijziging van artikel 6, § 1, V, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, eveneens de bevoegdheid inzake de financiële tegemoetkoming naar aanleiding van schade veroorzaakt door landbouwrampen aan de gewesten overdraagt (voorgesteld artikel 6, § 1, V, 2°).

In de artikelsgewijze toelichting wordt omtrent de bevoegdheid van de gewesten ter zake ook het volgende gesteld (p. 78) :

‘De gewesten zullen voortaan bevoegd zijn voor de erkenning van een natuurlijk fenomeen als algemene ramp’.

Vastgesteld moet worden dat deze intentie niet blijkt uit de ontworpen bepaling. De gemachtigden van de Voorzitster van de Senaat hebben hierover het volgende verklaard :

‘De erkenning van een natuurramp is inherent aan de bevoegdheid om algemene rampen te vergoeden. De (geldende federale) wet voorziet pas in een vergoeding, nadat de natuurramp is erkend. De indieners van dit voorstel wensen de financiering en de erkenning niet los te koppelen van elkaar (door bijvoorbeeld te voorzien in gewestelijke financiering en federale erkenning), want dan zou de federale overheid nog wel rampen kunnen erkennen, maar waarvoor de gewesten financieel voor zouden moeten instaan’.

Indien dat de bedoeling zou zijn van de bijzondere wetgever, moet deze precisering in het dispositief van de wet worden opgenomen.”

4. Ook al werd aan deze suggestie van de afdeling Wetgeving van de Raad van State tot precisering in het dispositief geen gevolg gegeven, toch volgt er uit de hierboven aangehaalde toelichting uit de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 6 januari 2014 dat het Vlaamse Gewest bevoegd is voor de ontworpen regeling.

VORMVEREISTEN

5. De ontworpen maatregelen zijn te beschouwen als staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag ‘betreffende de werking van de Europese Unie’ (hierna: VWEU), zodat zij in beginsel met toepassing van artikel 108 VWEU moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie.

³ Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 5-2232/3, 27-28.

5.1. In dit geval kan evenwel een beroep worden gedaan op de vrijstelling van aanmelding bedoeld in artikel 3 van verordening (EU) nr. 651/2014 van de Europese Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’, dat luidt als volgt:

“Steunregelingen, individuele steun toegekend in het kader van steunregelingen en ad-hocsteun zijn verenigbaar met de interne markt in de zin van artikel 107, lid 2 of 3, van het Verdrag en zijn vrijgesteld van de aanmeldingsverplichting van artikel 108, lid 3, van het Verdrag mits die steun voldoet aan alle voorwaarden van hoofdstuk I van deze verordening en aan de specifieke voorwaarden die voor de desbetreffende steuncategorie in hoofdstuk III van deze verordening zijn vastgesteld.”

5.2. Hierover ondervraagd door de auditeur-verslaggever, heeft de gemachtigde het volgende verklaard:

“Dat de steun verenigbaar is met de interne markt, blijkt ook duidelijk uit de verordening 651/2014 van 17 juni 2014 van de Commissie waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard.

Het ontwerp van decreet lijkt volledig te beantwoorden aan artikel 50 van verordening 651/2014:

‘Art. 50 Steunregelingen tot herstel van de schade veroorzaakt door bepaalde natuurrampen

1. Steunregelingen tot herstel van de schade veroorzaakt door aardbevingen, lawines, grondverschuivingen, overstromingen, tornado’s, orkanen, vulkaanuitbarstingen en natuurbranden met een natuurlijke oorzaak zijn verenigbaar met de interne markt in de zin van artikel 107, lid 2, onder b), van het Verdrag en zijn van de procedure van artikel 108, lid 3, van het Verdrag vrijgesteld mits de in dit artikel en in hoofdstuk I vastgestelde voorwaarden zijn vervuld.’

In dit kader is ook verordening 702/2014 van 25 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun in de landbouw- en de bosbouwsector en in plattelandsgebieden op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie met de interne markt verenigbaar worden verklaard, interessant en van toepassing omdat het het begrip ‘natuurramp’ verder uitbreidt met de definitie 16 uit artikel 2:

‘ongunstige weersomstandigheden, die met een natuurramp kunnen worden gelijkgesteld: ongunstige weersomstandigheden zoals vorst, storm, hagel, ijs, hevige of aanhoudende regen of ernstige droogte die leiden tot een verlies van meer dan [30%] van de gemiddelde productie berekend op basis van : a) de productie in de voorafgaande drie jaren, of b) de gemiddelde productie van drie van de voorafgaande vijf jaren, de hoogste en de laagste productie niet meegerekend;’

Alle door het ontwerp van decreet vergoedbare schade lijkt bijgevolg onder één van deze categorieën te vallen.”

5.3. Overeenkomstig artikel 25, lid 1, van verordening (EU) nr. 702/2014 van de Europese Commissie van 25 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun in de landbouw- en de bosbouwsector en in plattelandsgebieden op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie met de interne markt verenigbaar worden

verklaard', is er enkel vrijstelling van aanmeldingsplicht in zoverre de vergoeding voor schade beperkt is tot steun aan "kmo's die in de primaire landbouwproductie actief zijn".

In zoverre de ontworpen regeling is beperkt tot de vergoeding van algemene rampen, laat het zich te dezen aanzien dat, al komt de finale beoordeling toe aan de Europese Commissie, de maatregelen vrijgesteld zijn van aanmelding, met toepassing van voornoemde verordening 651/2014.

Wat betreft de vergoeding voor schade als gevolg van 'ongunstige weersomstandigheden die met een natuurramp kunnen worden gelijkgesteld' overeenkomstig artikel 25 van verordening 702/2014, is er enkel vrijstelling van aanmeldingsplicht in zoverre de vergoeding beperkt is tot steun aan kmo's die in de primaire landbouwproductie actief zijn.

Uit hetgeen voorafgaat lijkt de ontworpen regeling slechts ten dele te vallen onder de toepassing van voornoemde groepsvrijstellingsverordeningen en de erin vervatte vrijstelling van aanmeldingsverplichting.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 2

6. In artikel 2, 1°, van het ontwerp vervange men "of die" door "of dat".
7. In artikel 2, 4°, van het ontwerp wordt verwezen naar de wet van 9 juli 1975 'betreffende de controle der verzekeringsondernemingen'.

In de Kamer van volksvertegenwoordigers is op het ogenblik van het uitbrengen van dit advies een wetsontwerp aanhangig, dat voorziet in de opheffing en de vervanging van de wet van 9 juli 1975⁴. Indien het ontwerp van wet 'op het statuut van en het toezicht op de verzekerings- of herverzekeringsondernemingen' wordt aangenomen, moet de verwijzing in artikel 2, 4° (en dienvolgens in de artikelen 22 en 27 van het ontwerp) worden aangepast.

Artikel 5

8. In artikel 5 van het ontwerp wordt de Vlaamse Regering gemachtigd om de financiële en wetenschappelijke criteria voor de erkenning van de algemene rampen vast te stellen. Luidens de bespreking in de memorie van toelichting bepalen deze criteria of het schadelijk feit uitzonderlijk van karakter is of voldoende schade heeft teweeggebracht. De machtiging aan de Vlaamse Regering betreft bijgevolg essentiële elementen van de ontworpen regeling en dient in het licht van de beginselen die de verhouding regelen tussen de wetgevende en de uitvoerende macht nader te worden afgebakend.

⁴ Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 54-1584/1.

Artikel 6

9. Luidens artikel 6, 2°, van het ontwerp kan worden vergoed, “schade aan alle roerende en onroerende goederen die tot het openbaar domein behoren, met uitzondering van de goederen van de Vlaamse overheid”.

De gemachtigde, hierover ondervraagd door de auditeur-verslaggever, verklaarde dienaangaande:

“Met goederen van de Vlaamse Overheid wordt bedoeld alle goederen die eigendom zijn van de Vlaamse Overheid, inclusief de goederen van de verzelfstandige agentschappen van de Vlaamse Overheid.

In dit kader wordt verwezen naar artikel 9 van de Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen: ‘In de aangelegenheden die tot hun bevoegdheid behoren, kunnen de Gemeenschappen en de Gewesten gedecentraliseerde diensten, instellingen en ondernemingen oprichten of kapitaalsparticipaties nemen’.

Het decreet kan aan voornoemde organismen rechtspersoonlijkheid toekennen en hun toelaten kapitaalsparticipaties te nemen. Het decreet regelt hun oprichting, samenstelling, bevoegdheid, werking en toezicht.”

Omwille van de rechtszekerheid en de transparantie van de regelgeving verdient het aanbeveling in de ontworpen bepaling een nadere omschrijving te geven van het begrip “Vlaamse overheid”.

Artikel 7

10. Luidens artikel 7, 3°, van het ontwerp wordt “louter esthetische schade aan goederen” niet vergoed.

De gemachtigde gaf hieromtrent de volgende toelichting:

“Er is geen materiële aantasting van roerende of onroerende goederen dan deze die rechtstreeks de substantie van deze goederen aantast.

Louter esthetische schade betreft schade die de normale functionaliteit van het goed niet aantast. De schade aan het goed kan visueel zichtbaar zijn maar brengt de normale, veilige werking of gebruik van het goed niet het in gedrang. Meestal betreft het schade aan onderdelen van het goed die niet essentieel zijn voor het gebruik of functioneren van het goed.

Bijvoorbeeld een zinken dak dat gehamerd is door hagelinslag maar niet doorboord. Er zijn geen lekken maar er is wel lichte esthetische schade. Ook wagens waarvan het koetswerk lichte indeukingen vertoont. Hier wordt niet meer voor tussengekomen maar wel voor de essentiële onderdelen zoals de ruiten, voor- en achterlichten, ruitenwissers.”

Het verdient aanbeveling deze verduidelijking in de memorie van toelichting op te nemen.

11. Ook wat betreft de “schade aan goederen of delen van goederen met een luxekarakter” (artikel 7, 2°, van het ontwerp), doet de steller van het ontwerp er goed aan een aantal voorbeelden te geven in de memorie van toelichting.

12. Bij wijze van uitzondering op de uitzondering bepaald in artikel 7, 5°, van het ontwerp wordt de schade aan private goederen die verzekeraar zijn toch vergoed wanneer zij niet verzekerd zijn door de financiële toestand van de houder van het verzekeringsbelang (artikel 7, 5°, c), van het ontwerp).

De gemachtigde heeft in dat verband verklaard dat onder “aan een leefloon gelijkwaardige financiële hulp” dient te worden verstaan: “een financiële hulpvorm die kan toegekend worden in het voordeel van sommige personen die niet aan alle voorwaarden voldoen om te kunnen genieten van een leefloon (minderjarige of een vreemdeling die ingeschreven is in het vreemdelingenregister bijvoorbeeld), doch die in een vergelijkbare behoeftetoestand verkeren”.

Deze verduidelijking wordt het best in de memorie van toelichting opgenomen.

Artikel 8

13. Artikel 8 van het ontwerp bepaalt dat wanneer blijkt dat bedrog gebruikt wordt om een tegemoetkoming te bekomen, het recht op het verkrijgen van de tegemoetkoming geheel of gedeeltelijk vervalt.

Op de vraag in welke gevallen precies het hof van beroep deze vervallenverklaring uitspreekt, antwoordde de gemachtigde:

“(…) In feite kan het Hof van Beroep geschrapt worden uit artikel 8 van voorgelegd decreet.

Wanneer uit het aanvraagdossier of uit de vaststellingen van de aangestelde deskundige blijkt dat de schadelijder door bedrog een grotere tegemoetkoming probeert te verkrijgen, is het de Vlaamse Regering die bevoegd is om een eventuele vervallenverklaring uit te spreken. De vervallenverklaring wordt aan de schadelijder gecommuniceerd door middel van een gemotiveerd besluit van de Vlaamse Regering.

Wanneer bedrog voor het verkrijgen van een tegemoetkoming *post factum* aan de vergoedingsbeslissing aan het licht komt, beschikt de Vlaamse Overheid over de mogelijkheid om via de voorziene herzieningsprocedure van artikel 15 van voorgelegd decreet, de vergoedingsbeslissing te vernietigen.

In beide hierboven geschetste situaties beschikt de schadelijder [over de mogelijkheid] om bij niet akkoord beroep in te stellen bij het Hof van Beroep die, al dan niet, de vervallenverklaring zal bevestigen.”

Gelet op dit antwoord van de gemachtigde, kunnen de woorden “of het hof van beroep” en “, naar gelang van het geval,” worden weggelaten uit artikel 8 van het ontwerp.

Voorts doet de steller van het ontwerp er goed aan om de twee ontworpen leden van artikel 8 onder te brengen in een eerste paragraaf, waarna een tweede paragraaf kan worden

toegevoegd betreffende de kennisgeving van de beslissing tot vervallenverklaring aan de betrokkene, analoog aan § 2 van artikel 12 van het ontwerp.

Artikel 12

14. Luidens artikel 12, § 1, eerste lid, van het ontwerp oordeelt de Vlaamse Regering over de ontvankelijkheid van de aanvraag en onderzoekt ze.

Het verdient aanbeveling deze bepaling aan te vullen met de voorwaarden waaronder de aanvraag ontvankelijk is, en met een machtiging aan de Vlaamse Regering om de procedure nader te regelen.

Artikel 15

15. Aangezien het beroep waarvan sprake geen beroep betreft “in tweede aanleg”, schrappen men in artikel 15, eerste en tweede lid, het woord “hoger”.

De Vlaamse Regering neemt in het betreffend geval een nieuwe beslissing, zodat sprake dient te zijn van het “herzien” van de beslissing over de vergoeding en niet van het “vernietigen” ervan.

Artikelen 17 tot 19 en artikel 28

16. Afdeling 5 van het ontwerp (de artikelen 17 tot 19) regelt de beroepsprocedure bij het hof van beroep. Artikel 603, 4°, van het Gerechtelijk Wetboek wordt daartoe aangepast bij artikel 28 van het ontwerp.

Het bepalen van de bevoegdheid van de rechtscolleges behoort in beginsel tot de bevoegdheid van de federale wetgever. De gemeenschappen en de gewesten kunnen dit terrein slechts betreden mits zij een beroep kunnen doen op artikel 10 BWHI. Daartoe is vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van de gemeenschap of het gewest, dat de aangelegenheid waarvoor de federale overheid bevoegd is zich tot een gedifferentieerde regeling leent, en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is⁵. Hetzelfde geldt voor het regelen van de rechtspleging van de rechtscolleges, dat in beginsel aan de federale wetgever toekomt op grond van zijn residuaire bevoegdheid.

Op basis van de verantwoording die in de memorie van toelichting bij artikel 28 van het ontwerp wordt verstrekt, kan worden aangenomen dat voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 10 BHWI. De steller van het ontwerp doet er evenwel goed aan om deze

⁵ Zie o.m. GwH 14 mei 2003, nr. 58/2003, B.5.2 en B.5.3; GwH 1 oktober 2003, nr. 126/2003, B.5.2 en B.5.3; GwH 26 november 2003, nr. 154/2003, B.5.2; GwH 17 december 2003, nr. 171/2003, B.3.3; GwH 28 oktober 2004, nr. 168/2004, B. 4.2; GwH 19 maart 2008, nr. 59/2008, B.5.3; GwH 29 juli 2010, nr. 91/2010, B.3.3.

verantwoording eveneens op te nemen in de memorie van toelichting onder de algemene toelichting of bij de artikelen 17 tot 19.

17. Teneinde daarover geen onzekerheid te laten bestaan, gelet op de residuaire bevoegdheid van de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, op grond van artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dient in artikel 17, eerste lid, van het ontwerp uitdrukkelijk te worden gepreciseerd tegen welke beslissingen van de Vlaamse Regering beroep kan worden ingesteld bij het hof van beroep. Dit zijn met name de beslissing tot (volledige of gedeeltelijke) vervallenverklaring van het recht op een tegemoetkoming, bedoeld in artikel 8, de beslissing over de aanvraag, bedoeld in artikel 12, en de beslissingen tot herziening van de Vlaamse Regering, bedoeld in artikel 15, eerste en tweede lid.

18. Om de *sub* 19 aangegeven reden, dient het woord “hoger” in de artikelen 17 tot 19 telkenmale te worden geschrapt.

Artikel 20

19. De gemachtigde is het ermee eens dat in de gegeven context beter sprake is van “onderzoek” dan van “toezicht” in artikel 20, eerste lid, van het ontwerp. Overigens rijst de vraag wat de meerwaarde is van deze bepaling en of het geen aanbeveling verdient dit lid te schrappen en de inhoud van artikel 20, tweede lid, over te hevelen naar artikel 12, §1, van het ontwerp.

Artikel 24

20. In artikel 24, 2°, van het ontwerp schrijve men “Bij gebrek aan vaste datum oordeelt de Vlaamse Regering over de juiste datum”.

Artikel 26

21. Men vervange “Deze afdeling” door “Dit hoofdstuk”.

Artikel 27

22. Luidens artikel 27, § 1, van het ontwerp betaalt de Vlaamse overheid in de opgesomde gevallen een financiële tegemoetkoming die het gedeelte van de vergoeding dekt dat de verzekeraar niet aan de schadelijders betaalt. In de memorie van toelichting wordt dan weer gesteld dat aan het “Vlaams Rampenfonds” de rol van waarborgfonds wordt toebedeeld.

De gemachtigde verklaarde hierover:

“In de memorie van toelichting van voorliggend decreet zal in artikel 27, §1, ‘Vlaams Rampenfonds’ vervangen worden door ‘Vlaamse Overheid’.

Voor de Vlaamse Regering onderzoekt het Vlaams Rampenfonds de aanvragen en verricht het Vlaams Fonds voor Lastendelging de uitbetalingen.”

Het voorstel van de gemachtigde verhelpt slechts deels aan de onduidelijkheid die over het begrip “Vlaamse overheid” bestaat. Het verdient aanbeveling het gebruik van dit begrip in deze ontworpen bepaling aan een bijkomend onderzoek te onderwerpen.

23. Zoals bevestigd door de gemachtigde dient in artikel 27, § 2, van het ontwerp het woord “verzekeringsonderneming” telkenmale te worden vervangen door “verzekeraar”.

Aangezien de verzekeraar in de omstandigheden bedoeld in artikel 27, § 1, 2°, a) en b), zijn verplichtingen niet meer kan nakomen, kan aan die verzekeraar geen rol worden toebedeeld in de uitbetaling van de bedoelde vergoedingen. Artikel 27, § 2, van het ontwerp dient in dit licht te worden herschreven.

Hoofdstuk 8. Wijzigingsbepaling

24. Formeel wordt de wet van 12 juli 1976 ‘betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen’ in het ontwerp noch gewijzigd noch (deels) opgeheven.

De gemachtigde, hierover ondervraagd door de auditeur-verslaggever, verklaarde:

“Tot op heden werd dit bewust niet gedaan omdat de wet van 12 juli 1976 nog van toepassing is op landbouwrampen en omdat de bepalingen voor algemene rampen en landbouwrampen enorm verstrengeld zijn met elkaar. Het lijkt ons beter om, op het moment dat het departement Landbouw en Visserij de bestaande federale wetgeving heeft aangepast voor de Vlaams Overheid, alles in één beweging op te heffen en voorlopig het principe van ‘lex posterior’ toe te passen.”

Het voorstel van de gemachtigde kan leiden tot rechtsonzekerheid.

Overeenkomstig artikel 94, § 1, eerste lid, BWHI “[...] blijven de overheden die door de wetten en verordeningen met bevoegdheden belast zijn die onder de Gemeenschappen en de Gewesten ressorteren, die bevoegdheden uitoefenen volgens de procedures door de bestaande regels bepaald, zolang hun Parlementen en hun Regeringen die regels niet hebben gewijzigd of opgeheven”.

De wet van 12 juli 1976 bevat een aantal voorschriften (bijvoorbeeld in de artikelen 17 tot 19) die overeenkomstig deze bijzondere wetsbepaling nog zouden blijven gelden, naast de ontworpen regeling.

Het verdient dan ook aanbeveling om bij een artikel dat volgt op artikel 28 van het ontwerp⁶, de wet van 12 juli 1976 op te heffen, “wat de tegemoetkoming voor schade, aangericht door algemene rampen in het Vlaamse Gewest betreft”, en deze opheffing verder te verduidelijken in de memorie van toelichting.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Leen VERSCHRAEGHEN

Wilfried VAN VAERENBERGH

⁶ Hoofdstuk 8 dient dan te luiden: Wijzigings- en opheffingsbepalingen.